

'IK BEN • HELEMAAL *opnieuw* BEGONNEN'

In haar tijd als model, actrice en geliefde van kunstenaar Micha Klein is het leven van Afke Reijenga (45) één groot hectisch feest vol mooie mensen en drugs. Als ze eruit stapt, leert ze een heel andere wereld kennen: die van het vrijwilligerswerk met Alzheimerpatiënten en de yoga.

TEKST LISA GOUDSMIT FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE RONALD HUISINGA MET DANK AAN SVAHA YOGA, DE NIEUWE YOGASCHOOL EN ILOVEYOGA

R

‘Bijna dagelijks geef ik yogales op verschillende yogascholen. Ik spring dan om zeven uur uit mijn bed, doe wat zonnegroeten en geef ’s ochtends en ’s avonds les. Ik word heel gelukkig van lesgeven. Ook dans, zing en beweeg ik elke week een paar uur met mensen die net de diagnose alzheimer te horen hebben gekregen. Dankbaar werk, ontroerend ook. Deze mensen raken hun wezen kwijt. Ze komen nog vrij helder binnen in de dagopvang, maar langzaam raken ze steeds meer van zichzelf kwijt. Ze herhalen bijvoorbeeld vaak dezelfde grapjes. Bij sommigen kan ik elke keer hetzelfde liedje opzetten, en dan vertellen ze me steeds hoe mooi ze dat vinden. Soms duurt het maanden of jaren voor ze worden opgenomen. In het begin was dat erg schrikken: als ik net aan iemand was gehecht, moest ik diegene weer loslaten. Het is ook confronterend. Sommigen zijn nog maar 55 jaar, vaak zijn ze jonger dan mijn ouders. Het is intrigerend wat er met ze gebeurt. Soms veranderen ze in een karikatuur van hoe ze waren, een bepaalde eigenschap wordt dan uitvergroot. Maar ik probeer ze allemaal “uit hun hoofd” te krijgen. Bewegen met plezier; samen spelen en lachen! Als je een bal gooit, vangen ze hem. Dan zijn ze er weer bij. Mooie momenten. Ik geef ook workshops yoga en dansen voor Your Lab, een platform voor jongeren om hun talenten te ontdekken.’

NAAR DE KERK

‘Mijn jeugd bracht ik met mijn ouders en twee oudere zussen door in Son en Breugel, vlak bij Eindhoven. We gingen naar de Remonstrantse kerk, een vrijzinnige Protestantse kerk. De vader van mijn moeder was dominee, hij preekte in de kerk in Eindhoven. Opa vertelde altijd heel mooi, hij vertaalde Bijbelse verhalen naar het nu. We gingen daar regelmatig heen. Na de dienst speelden we toneel, gingen we tekenen, schilderen of muziek maken. Ik heb daar mooie herinneringen aan.

We leefden vrij eenvoudig en bescheiden. Mijn ouders lezen veel, roken niet, drinken hooguit een glaasje rode wijn. Ze luisteren veel naar klassieke muziek, er waren ook weleens kamerconcerten thuis. We maakten mooie reizen naar bijvoorbeeld Zwitserland en Costa Rica, waar we in de vrije natuur kampeerden. Uiterlijk was en is totaal niet belangrijk voor mijn ouders. Mijn moeder heeft nog nooit make-up gedragen en zei bijvoorbeeld nooit: “Wat ben je mooi” of “Wat heb je leuke kleren aan.” Het ging om de binnenkant. Daar ben ik ze nog dankbaar voor, want later in mijn leven merkte ik dat veel mensen de buitenkant juist belangrijker vinden. Mijn ouders zijn heel fijne mensen, maar ik wilde weleens dat ze meer uit de band zouden springen. Zo gaf ik ze eens een grote fles champagne cadeau: “Vier het leven nou eens uitbundig!” Ik was een zonnig kind, met een hang naar avontuur. Stond ik bijvoorbeeld op de bus naar school te wachten en kwamen er auto’s voorbij, dan lifte ik mee.’

PUNKERTJE

‘Van mijn 18e tot en met mijn 26e werkte en woonde ik als model in het buitenland. In het begin vloog ik een paar keer op en neer naar Parijs, daarna verhuisde ik erheen. Met mijn moeder samen in de trein, met heel veel koffers. In Parijs moest ik veel castings lopen, het ging niet zo makkelijk als gedacht. Pas na een jaar ging het balletje rollen. De jaren erna reisde ik veel naar Milaan en Londen voor shows en shoots.

Jaren ervoor was ik als model “ontdekt”. Als zestienjarige was ik met mijn toenmalige vriendje op vakantie op Capri, waar Fabienne Martin me aansprak. Zij was de eigenaar van FAM, ▶

Vrijwilligerswerk met alzheimerpatiënten

‘In die tijd dachten we dat als heel Nederland af en toe xtc zou gebruiken, iedereen wat meer van elkaar zou houden’

'Ik kan elke keer hetzelfde liedje opzetten en dan vertellen de alzheimerpatiënten me steeds weer hoe mooi ze dat vinden'

destijds het modellenbureau van Famke Janssen, en drukte een kaartje in mijn handen. Ik was een punkertje, voelde me een kleine rebel. Fabienne zag me toen het zeewater mijn zware make-up en kuif net had weggespoeld. Het was een fijn compliment, maar ik deed niets met haar aanbod. Ik ging terug naar huis en maakte de havo af. Later, tijdens een schooltoneelvoorstelling kwam de toneelfotograaf naar me toe en vroeg me een fotoshoot met hem te doen. Dat was erg leuk, dus na mijn eindexamen belde ik Fabienne alsnog. "Het vliegtuig staat klaar," zei ze. Daar stond ik dan, met mijn ouders op Eindhoven Airport. Amper achttien jaar, klaar voor het avontuur in Parijs. Best heftig voor iemand die pas één keer had gevlogen. Op mijn hotelkamer stonden champagne en bloemen. Ik was in een nieuwe wereld beland.

Als model kom je op de vreemdste plekken: bij een sportgala met topvoetballers of een diner met ontwerpers bijvoorbeeld. Als meisje uit een intellectueel, bescheiden gezin moest ik dat leren begrijpen. Een model moet geloven in haar eigen uniciteit: er zijn zo veel prachtige modellen. Natuurlijk voel je je weleens afgewezen, maar je moet enthousiast blijven. Ik haalde mijn energie uit kleine dingen. Dan kwam ik bijvoorbeeld weer uit een volle metro na een casting, en dan stond er een muzikant op het perron die een liedje voor me ging spelen: dat maakte me blij.'

NAAR DE KLOTE

'Na jaren modellenwerk kwam ik terug naar Nederland en ging met een vriendin mee naar een casting voor de film *Naar de Klot!* Ik had nog niet zo veel acteervaring, maar kreeg toch de hoofdrol. Het was in meerdere opzichten een bijzondere film. De regisseur, Ian Kerkhof, was eigenlijk kunstenaar. Het was de eerste film over de Nederlandse *dance scene* en ook één van de eerste films die op video is geschoten, en daarom bijna een documentaire leek.

Ik zat toen nog niet echt in die uitgaanswereld, al ging ik weleens naar de Roxy. Door de film leerde ik de dj's Isis en Marcello kennen, en vervolgens kunstenaar Micha Klein, in de Supperclub. Er stond een tafeltennistafel, op eens stonden we samen te pingpongen. We waren allebei toevallig in het oranje gekleed, terwijl het geen Koninginnedag was. Later bleek dat Ian Kerkhof de rol van Thom Hoffmann, met wie ik in de film een relatie kreeg, gebaseerd had op Micha. We werden ontzettend verliefd, Micha en ik. We hielden zo veel van elkaar: we lagen altijd te zoenen en overal waar we kwamen, leek het alsof het licht aanging.'

CLUB LOVE

'Na *Naar de klot!* speelde ik anderhalf jaar in *Onderweg naar Morgen*. Op eens kreeg ik fanmail en stond ik handtekeningen uit te delen in de supermarkt. Tegelijkertijd brak Micha door als kunstenaar. We werden meegenomen in een golf van persaandacht. We vlogen van Hongkong naar New York. Overall rolde de rode loper uit en was er champagne, terwijl wij een circus van modellen en dj's met ons meenamen. We vulden elkaar goed aan. Toen Micha

door Coca-Cola werd gevraagd een commercial te maken, wist ik door mijn modellenwerk hoe dat ging, en kon hem helpen. Het was fantastisch, maar ik had weinig tijd om te bezinnen en tot rust te komen. We waren alleen maar bezig met regelen, produceren en feesten.

We woonden samen in een gigantisch pand van 500 vierkante meter op de Herengracht. We noemden het huis Club Love en gaven veel feesten. We haalden regelmatig dagen en nachten door, waarbij we best veel drugs gebruikten. Dat was niet om dingen te vergeten: we waren vrolijk en gebruikten om dat gevoel te versterken. In die tijd dachten we dat als heel Nederland af en toe xtc zou gebruiken, iedereen wat meer van elkaar zou houden.

Het leek voor de buitenwereld alsof we alleen maar feestten, maar we werkten ook heel hard. In onze studio waren mensen altijd aan het werk. Het voelde als één grote familie. Ondertussen bleef mijn eigen familie me ook altijd steunen, ook al vloog ik van hot naar her en konden ze zich niet altijd identificeren met mijn levensstijl. De relatie met Micha was een soort betovering. Het leek wel alsof onze energieën elkaar versterkten. Er was een synergie, van één en één is drie. We waren *high on life*, zo verliefd. Totdat het sprookje uit was.'

GOUDEN GEVANGENIS

'Micha en ik hadden geen open relatie, maar waren wel altijd heel vrij in onze liefde naar anderen. We hadden op een gegeven moment ook samen een relatie met een andere vrouw, door mij geïnitieerd. Ik was zo op mijn gemak in die relatie, dat dat goed voelde. Die driehoeksrelatie eindigde harmonieus, en daarna was de band tussen mij en Micha nog even sterk. Maar op een gegeven moment veranderde mijn vertrouwen in ons. Ik kreeg het gevoel Micha's mantel te worden. Door mij kon hij een koning zijn, maar ik beschermde hem ook. Voor mij werd dat huis, waar we ooit zoveel vrijheid en blijheid ervoeren, een gouden gevangenis. ►

Ik had nooit het gevoel in Micha's schaduw te leven, maar misschien deed ik dat achteraf gezien wel aan het eind van de relatie. Met pijn in mijn hart ben ik op een gegeven moment weggegaan. Daarbij ben ik niet over één nacht ijs gegaan. Maar langzaam werd alles steeds donkerder: ons huis, maar ook Micha's werk. Ik wilde die kant niet met hem op. Ik wilde naar het licht.'

OOG VAN DE NAALD

'Na onze breuk ben ik gaan rondreizen, van Bali tot de Zuidpool. Ik wilde mezelf hervinden en koos voor mijn gezondheid. Blijven zou, ook door dat vele drugsgebruik, doodgaan betekenen. Het voelde alsof ik door het oog van de naald was gekropen. Op een gegeven moment deed ik op Bali yoga. Toen ik na een *tripod* handstand ongelukkig terechtkwam, was lopen opeens onmogelijk. In het ziekenhuis vonden ze een naald in mijn voet. Dat was die naald waar ik doorheen was gekropen, dacht ik toen.

Terug in Nederland realiseerde ik me dat ik helemaal opnieuw moest beginnen, zonder huis, geld, werk of auto. Wat kon ik gaan doen? Mijn tante had een dementerende vriendin, daar ben ik gaan helpen. De dagopvang waar zij toentertijd kwam, is de plek waar ik nu nog steeds wekelijks vrijwilligerswerk doe. In het kleurrijke leven dat ik hiervoor leidde, vond ik het jammer dat ik mijn familie weinig zag. Toen ik dat magere, oude, bange wezentje onder de douche zette, was ik blij dat ik kon helpen. Zo anders dan de tijd ervoor met modellen, Parijs, kunst, vliegtuigen, rode lopers, feesten en dj Tiësto. Het gevoel nodig te zijn, was fijn. Een vriend was zwaar depressief, die ben ik toen ook gaan helpen. Een andere dochter van een vriendin ben ik daarnaast gaan verzorgen. Zij was mijn leeftijd, maar verstandelijk gehandicapt. Dat was confronterend. Door mijn hulp aan hen leerde ik de wereld weer op een andere manier kennen.'

NIEUW LEVEN

'Langzaam ben ik weer gaan werken: ik ben creatieve concepten gaan bedenken voor bedrijven en sloot me aan bij Young in Prison. Daarvoor verzamelde ik kunst voor veilingen om geld op te halen voor jongeren in gevangenissen in ontwikkelingslanden. Ik stond ook achter de bar bij Café Diep, een eigenzinnig kunstenaarscafé in Amsterdam. Mijn huidige liefde heb ik ontmoet toen hij een biertje bij me bestelde. Hij is tien jaar jonger dan ik en architect die de wederopbouw onderzoekt in conflictgebieden zoals Afghanistan. Hij was jaren niet in Nederland geweest, dus kende mijn verhaal als publiek figuur niet en was onbevooroordeeld. We zijn heel erg verliefd en elk druk bezig met onze eigen passies, dat is prettig.

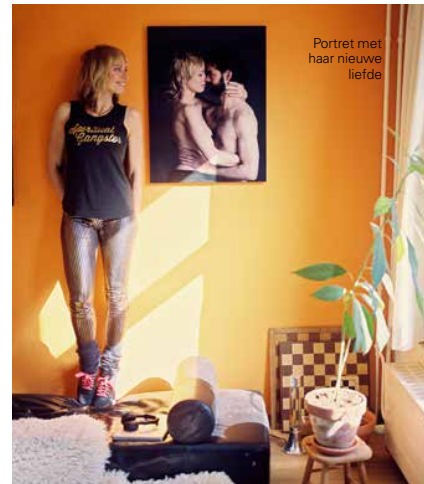
Toen ik bij Café Diep werkte, voelde ik me net Assepoester: van een wereld vol glamour naar een wereld achter de bar. Maar ik zag er de schoonheid wel van in. Ik wilde gewoon weer een leven opbouwen en mijn eigen geld verdienen. Ik heb altijd veel sport en yoga gedaan, ook ten tijde van mijn wilde jaren. Zo kwam ik terecht bij Svaha Yoga, een yogastudio in Amsterdam. Yoga was altijd al mijn rustpunt, mijn veilige nest. Toen mijn tante me vroeg wat ik graag wilde hebben als dank voor de zorg voor haar vriendin, koos ik de Yoga Teacher Training bij Svaha Yoga. Sinds 2012 ben ik gecertificeerd yoga-instructeur. Yoga geeft me structuur en houvast, dat heb ik nodig.

ONAFHANKELIJK

'Ik was veertig toen ik uit de relatie met Micha kwam en me realiseerde dat ik vergeten was om over kinderen na te denken. We waren alleen maar bezig geweest met werken en feesten. Inmiddels ben ik 45, kinderen krijgen hoeft niet meer. Veel vriendinnen hebben kinderen; het is een wonder en vast heel speciaal om mee te maken, maar ik heb vrede met een leven zonder.

Micha woont op Bali en heeft inmiddels twee kinderen. Ik heb amper contact met hem. Ik ben blij dat hij een vrouw en kinderen heeft en wens hem het allerbeste toe. Het is goed dat ik op zelfontdekkingsreis ben gegaan. Met mij gaat het nu zo fantastisch, dat ik het soms bijna niet kan geloven. Afgelopen zomer gaf ik voor het eerst yoga-retraites op Ibiza, het eiland waar ik zo veel heb gefeest. De vrienden uit de *dance scene* van toen komen nu yoga bij me doen, en vragen hoe ik gezond leef. Ik ben opeens op die manier een inspiratiebron geworden. Zo enthousiast als ik was over leven in de kunst- en mode-wereld, ben ik nu over gezond leven. *Happy and healthy*.

Annie M.G. Schmidt zei toen ik vijftien was en ik haar tegenkwam tijdens een boekpresentatie: "Meisje, meisje, zorg dat je altijd je eigen geld verdient." Dat heeft ze heel indringend tegen me gezegd, ik ben dat nooit vergeten. Ik heb als model en actrice altijd zelf geld verdiend, maar Micha en ik deelden alles. Ik ben toen mijn onafhankelijkheid toch een beetje kwijtgeraakt. Ik had niets meer toen ik bij hem wegging. Nu heb ik mijn leven weer op de rails, ben ik weer zelfstandig en dat voelt supergoed. Annie had gelijk.' ■

Portret met haar nieuwe liefde

Met een vriendin

'Micha en ik lagen altijd te zoenen. Overal waar we kwamen, leek het alsof het licht aanging'